ATSIZ

EN SİNSİ TEHLİKE

www.atsizcilar.com

Türklüğün tek kurtuluş ve yükseliş yolu olan Türkçülüğü başka milletler hesabına yapılan bir hareket gibi göstermek isteyen solculuk, şimdi de güya halkçılık, yurtçuluk maskelerine bürünmüş olduğu halde gençliği zehirlemeğe çalışıyor. Bu en sinsi tehlike ile yaptığım kalem savaşını bu kitapçıkla okuyuculara sunuyorum. Bunlardan "Komünist Don Kişotu Proleter Burjuva Nâzım Hikmetof Yoldaşa" adlı birincisi 1935'in son ayında broşür halinde 500 tane basılmış ve bir günde tükenmişti. "İçimizdeki Şeytanlar" adlı ikincisi 1940 ağustosunda 1000 tane olarak basılmış, 2–3 haftada hepsi satılmıştı. Pek çok Türkçü gençler bu iki broşürün, bilhassa birincisinin yeniden basılmasını istediklerinden Türkçü efkârı umumiyenin bu isteğini yerine getirmek için bunları yeniden, iki makale daha ekleyerek, toplu bir halde bastırıyorum. "Üç Rejim" ve "En Sinsi Tehlike" adlı yazılar ilk defa çıkıyor. Namık Kemalin oğlu olup darülfünunda "metin şerhi" hocamız olan Ali Ekrem merhum, ilk broşür dolayısıyla bana bir mektup göndermişti. Bunun klişesini ve yeni harflere çevrilmiş şeklini, tarihî bir hâtıra olarak buraya koyuyorum.

Türklük ve Türkçülük için olan savaşımız sonuna kadar sürecektir.

Ağustos 1943, Maltepe Atsız

Merhum Ali Ekrem Bulayır'ın mektubunun yeni harflere çevrilmiş şekli

Benim merdi ferd oğlum Nihâl

Sana bu hitabı babamın ruhu gönderiyor, şânına şâyân olduğundan sen de vicdanım gibi emîn olmalısın.

Nâzım Hikmet itine vurduğun haddi te'dibi okudum. Kemal hakkında çok sözler söylenmiştir, fakat hiçbiri bu risalen kadar büyük bir sellâlei kalb, bir ümmânı ruh değildir. Vatan tarihinde Nâmık Kemal nâmı payidar oldukça Nihâi nâmı güzîni de yaşayacak. Böyle bir dürrei vicdanı enzârı millete arzedebildiğin için seni, Nihâl gibi müstesnâfitret bir evlâdı bulunduğu için de milleti tebrik ederim.

Sen de benim kadar Kemalin oğlusun, yalnız o şehîdi hamiyyetin hâtırai ebediyyesine sürülmek istenilen şâ'ibei laneti ben böyle bir hamlei sâdıka ile tathîr ve imha edemezdim, bâzûyi himmet ü celâdetine benden hezâr âvâzei tahsîn; var ol Nihâl.

Cebîni sâûna Kemalin revânı pâkinden koparak dudaklarıma gelen bûsei tebcili kondururken seni bağrıma basmakla iftihar ederim evlâdım.

ÜÇ REJİM

Bugün dünyada başlıca üç rejim var: Demokrasi, faşizm, komünizm. Bunları birer terim olarak kullanıyorum. Çünkü faşizm, nasyonalsosyalizm ve falanjizm birbirinden biraz farklı ve millî sistemler olduğu halde ana prensipleri benzediği için hepsine birden faşizm diyorum. Komünizmi de umumiyetle sol cereyanları anlatmak için kullanıyorum. Komünizmin mutedil şekli olan sosyalizm aşağı yukarı dünyadan kalkmış ve umumiyetle komünizme çevrilmiştir. Bir kısmı da sağa kaçıp nasyonalsosyalizm halinde millileşmiştir. Bu üç rejimin üçü de yabana kaynaklıdır. Bundan dolayı bizim memleketimizde bu üç düşünceden birine taraftar olanların diğerlerine taraftar olanları yabancı ajanlığı ile itham etmelerine yer yoktur.

Demokrasinin doğusundaki başlıca âmil, eski Yunanın ve bilhassa eski Atina'nın hayat tarzı ve tarihî yürüyüşüdür. Kalabalık olmayan ve hemen hemen hepsi birbirini tanıyan münevver vatandaşlardan mürekkep bir şehir devletinde, eğer o devleti daimî olarak tehdit eden bir dış tehlike yoksa ve o

millet (veya site) mutedil sıcak bir toprakta yaşayan ve konuşmasını çok seven insanlardan mürekkep olursa, demokrasinin kurulması için en uygun vasat mevcut demektir.

Sert iklimli topraklarda ve daimî dış tehlikelerle çevrili yerlerde demokrasi doğamazdı. Netekim medeniyette bu kadar ileri giden eski Cinde, adaleti pek ileri götürmüş olan bazı Türk imparatorluklarında ve aşağı yukarı Atina kadar medenî olan Türk sitelerinde (Kaşgarya'da) hiçbir zaman demokrasi doğmamıştır. Demokrasi her mesele için bol bol konuşup münakaşa ederek karar vermek rejimidir. Hâlbuki bu münakaşalar uzun zamanlara bağlıdır ve dış tehlikenin olmadığı zamanlarda olur. Netekim eski Yunan topluluğunda da devamlı dış tehlikeler yüz gösterince demokrasi suya düşmüştür.

Muhtelif demokrasiler içinde, bir milletin iç olgunlaşmasıyla ve kendi kendine elde ettiği demokrasi faydalıdır. İngiliz demokrasisi böyle bir iç olgunlaşma ile elde edildiği için bütün dünyada örnek tutuluyor. Başka milletleri taklit yolu ile, milletin yapısına uygun olmadan yapılan demokrasiler istibdat kadar zararlıdır (örneği: Fransa).

Dünyada hiçbir siyasî, içtimaî veya iktisadî rejim veya mezhep ebedî olmadığı için demokrasi de muvakkattir ve değişmeye mahkûmdur. Ancak her mezhep ve her fikir, yerini başkalarına bırakırken kendisinden bazı unsurları da yeni fikre veya mezhebe devrettiği için, demokrasinin bazı prensipleri de yeni rejimler veya mezhepler içinde yaşayabilir. Yahut demokrasi yaşamak için, daha yeni fikirlerden ve mezheplerden bazı umdelerle aşlanarak azçok değişik olarak devam edebilir. Netekim İngiltere ve Amerika bu savaştan sonra demokraside bir inkılâp yapılacağını sezdiren belirtiler çoğalmıştır.

Demokrasinin müsamahakârlığı, evvelce kuvvetini teşkil ettiği halde bugün içindeki düşmanlarının beslenmesine yarıyor. Faşizm ve komünizm demokrasinin bu müsamahakârlığı sayesinde büyüdüler. Demokrasi buhranının sebeplerinden biri de bir ağırlık ve yavaşlık rejimi olmasıdır. Hâlbuki bugünkü hayat, bilhassa bazı safhalarında, çabukluk istiyor. Demokrasinin en büyük kusuru ise istidat, zekâ ve kalite yerine kalabalığı koymasıdır.

Faşizm, komünizmin taşkın ve gayrı ahlâki hareketlerinin aksülâmelidir. Milliyeti inkâr eden, milletleri yıkmak için geleneğe ve mukaddesata düşmanlık güden komünizme karşı millî varlıklarını korumak isteyen milletlerin başvurdukları devadır. Hürriyetin, anarşinin, komünizmin doğurduğu düzensizliklere ve kargaşalıklara karşı başvurulan disiplin yoludur. Avrupa da faşizm yalnız üç ülkede, komünizm tehlikesi içine düşmüş olan İtalya, Almanya ve İspanya'da doğmuştur. Demek ki faşizm içtimaî bir panzehirdir.

Faşizmin unsurları millî ülkü, millî gurur, gelenek ve dindir. Bazı esasları ilim gözüyle bakanlara aykırı gelse de amelî bakımdan halkın duygularım okşar ve komünizm çılgınlığına karşı dikilmiş olduğu için de makbul sayılır. Komünizm dünyanın hiçbir yerinde ekseriyetin reyiyle iktidar mevkiine geçememiştir. Hâlbuki faşizm Almanya'da ezici birçokluğun reyi ile iş basma gelmiştir. Demek ki halk yığınları faşizmi komünizme tercih ediyorlar. Netekim ne faşizmin, ne de komünizmin iktidar mevkiinde olmadıkları bazı ülkelerin millet meclislerinde faşist saylavların sayısı komünistlerden çoktu. Komünizm, vaat ettiği şeylerin hiçbirisini yapamamış, bilâkis iddialarının bir kısmından vazgeçme mecburiyetinde kalmıştır. Komünizm, cihanşümul bir iddia ile meydana çıkmış, zamanla ric'at ederek mahallileşmiştir. Faşizm mahallî olarak savaşa başlamış, yavaş yavaş cihan ölçüsünde bir değer ve karakter almıştır. Komünizm tehlikesinin başladığı her yerde faşizmin ortaya çıkarak galebe çalması da üzerinde durulacak bir noktadır. Her ülkedeki faşizmin yapısı bîr değildir. Türlü faşizmlerin birleşik noktaları millî mefahirden ve millî maziden örnek ve kuvvet almalarıdır. Faşizmin irtica ile itham olunmasının sebebi budur. Bunu asri feodalizm zihniyeti ve bir sınıfın diktatörlüğü diye anlamak doğru değildir. İtalyan faşizmi

tuttuğunu başaramayacaksa bunun sebeplerini Romanın bin yıllık esaretinde ve İtalyan milletinin melezliğinde aramalıdır.

Millî ülkü ve millî gururla yoğurulan ve geçmişteki hakları ariyan faşizm savaşmak mecburiyetindedir. Bu onun için suç sayılamaz. Çünkü yaşamak isteyen herhangi bir rejim de savaşmak zorundadır. Netekim Fransa, büyük ihtilâli yapıp demokrasi ve cumhuriyeti kurduktan sonra her zamankinden daha çok savaşmıştır. Demokrat İngiltere bile düpedüz ticaret harpleri yapmaktan çekinmemiştir. Komünist Rusya ise, içerde rejimini biraz sağlamlaştırdıktan sonra Polonya, Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, Başkurdistan ve Türkistan'la savaşarak Polonya'dan başkasının istiklâllerine son vermiş, bu sefer de ilk önce, hariciye nazırları Molotof'un dediği gibi Polonya'daki ırkdaşlarım kurtarmak üzere, Almanya tarafından zaten yere serilmiş olan Polonya'ya arkadan hücum etmiş, sonra küçük Fin ırkdaşlarımızla çarpışarak büyük bir zafer kazanmış, Romanya'yı tehdit ederek Besarabyayı almış ve yine tehditle üç küçük Baltık devletini kendisine eklemiştir. Bunlar için kimse Rusya'yı ayıplayamaz. Çünkü hayat savaştır.

Faşizmin, hayatta esas halin savaş olduğunu iddia etmesi biyoloji bakımından doğrudur. Bunu açık olarak ilân etmesini ya toyluğuna veya mertliğine vermelidir. Faşizmin en büyük kusuru tenkide müsaade etmeyişidir.

Komünizm (ve onun mutedil şekli ve anası olan sosyalizm) ise ezilen insanların haklarını güya korumak için ortaya atılmış, fakat ortaya atılırken milliyet gibi, ferdî mülkiyet ve din gibi bazı esaslı unsurları inkâr etmek gafletine düşmüş ve bünyesine hiçbir inanca bağlı olmayan menfaatçileri de karıştırarak büsbütün bozulmuş hayalî bir meslektir. Bu mesleğin en büyük yanlışlarından birisi de kendi sistemini dünya ölçüsünde tatbike kalkmış olmasıdır. İzaha lüzum yoktur ki insan topluluklarının hepsi aynı şartlar, prensipler ve kanunlarla idare edilemez.

Milliyeti reddetmenin ne çıkmaz bir yol olduğuna ve sosyalizmin ancak "millî" olarak yaşayabileceğine en büyük örnek Almanya olaylarıdır. Dünyanın her yerinde kuvvetli ve kültürlü milletler tarafından tahkir edilen, ezilen ve iş başına ancak zorla gelebilen sosyalistler "millî sosyalist" olunca Almanya da seçimle ve ezici birçoklukla hükümete geçmişlerdir. Çünkü milliyet maddî ve manevî bir şeydir. İrsî, ananevi, tarihî, biyolojik ve antropolojik bir keyfiyettir; inkâr olunamaz. "Yaşamak için bir millete mensup olmağa lüzum yoktur" sözü insanlar için doğru değildir. Çünkü ancak hayvanların milliyeti yoktur.

Birinci cihan savaşından sonra insanların sola doğru gittikleri sanılmıştı. Bu zan yanlış çıktı ve birkaç serbest seçim insanların bilâkis sağa temayül ettiğini açıkça gösterdi: Alman faşistleri, yani millî sosyalistler, serbest seçimle iktidar mevkiine geldi. 1936 son kânununda yapılan Yunan seçiminde komünistler 300 saylavlıktan 15İni, yani reylerin % 5'ini kazanabildiler. Netice Yunanistan da kırallığın yeniden kurulması ve komünizmin yok edilmesi oldu. 1936 Mayısında yapılan Belçika seçiminde sağlar 441, sollar 248 saylavlık elde ettiler. Solların da ancak 27 tanesi komünistti. Buna mukabil sağ tarafta bulunan ve yeni kurulup seçime ilk defa iştirak eden Belçika faşistleri 78 azalık kazanmışlardı. 1936 ikinci teşrininde yapılan Amerika seçiminde sosyalist ve komünistlerden bir tek saylav seçilmedi. İngiltere'nin güya sosyalist fırkası olan İş Fırkasına gelince, bu, birçok memleketlerdeki sağ partilerden daha milliyetçidir.

Sosyalizm ve komünizm 1936 Şubatı seçiminde 169 saylavlığa karşı 233 saylavlıkla İspanyada kazandıysa da ömrü pek kısa oldu. Franko'nun temsil ettiği faşizm İspanyayı temizledi. Franko'ya dışardan yardım yapıldığı ve bu sayede kazandığı söylenemez. Çünkü solcu İspanya'ya da aynı yardım, hem de deniz aşın yerlerden değil, sınırlardan yapılmıştı.

Komünizmin kısmen veya tamamen galebe çaldığı İspanya ve Rusya, medenî dünyanın en geri ülkeleridir. Zaten komünizm ileri ülkelerde hiçbir zaman tutunamamıştır. Geçen cihan savaşından sonra ileri ülkeler olan Macaristan ve Silide bir iki ay, daha geri olan İspanyada iki yıl, en geri olan Rusya da ise yirmi yıl sürmüştür. İleri ülkelerde komünizmin tutunamadığına son örnek de Rusyadır. Rusya, Alman ve Amerikan mühendislerin yardımıyla yirmi yıllık bir çalışmadan sonra kültür ve teknik alanlarında bir hayli ilerleyince komünizme tahammül edememiş, hakikî komünizm taraftarı olan Troçki grubu tasfiye edilmiştir.

Komünizmin girdiği ülkelerde, meselâ İspanyada yapılan toptan öldürmeler insanlığın refahı için yapılıyor. Millî ve dinî ülkülere toptan öldürmelerle varılabileceğini cihan tarihi göstermiştir. Fakat insanî ülkülere kırgınlarla ve sertlikle varmak usulünün ne kadar çürük olduğunu da son çağ olayları ispat etmiştir.

İnsanların refah ve saadeti için komünizmden başka sınanmış çarelerin de bulunabileceğini dünyanın bugünkü durumu bize gösteriyor: İkinci cihan savaşından önceki Finlandiya ve İsviçre cumhuriyetleriyle İsveç, Norveç ve Danimarka kırallıklarındaki refah, saadet ve düzende komünizmin hangi payı var? İsveç'in başında bir kiralın ve içinde sermayedarların bulunması kuvvete, saadete, düzene engel olmuyor. Buna karşılık İspanyanın komünizmi ve sosyalizmi onu uçurumun kıyısına kadar getirmişti. Demek ki suç yalnız rejim ve akidenin değil, insanların kendisinindir.

Yüksek ahlâklı ve münevver insanlar mutlakıyetle de idare olunsalar yine hür ve bahtiyardırlar. Geri insanlar ne ile idare olunurlarsa olunsunlar bedbaht ve esirdirler. Bundan dolayı komünizm (ve onun hafif şekli olan sosyalizm) millileşme dikçe dünyanın hiçbir yerinde tutunamayacaktır. Japon yada bir millî komünist fırkası olduğunu da bu vesile ile hatırlatırım.

Komünizmin cihandaki durumu ne olursa olsun Türkiye'de bu fikir vatan ve millet aleyhindedir. Hırslarını doyuramayan cinsî ihtibaslar içinde kıvranan, arkadaşlarından geri kalan, yabancı kan taşıyan ne kadar şaşkın varsa hepsi komünisttir. Demokrasi yeryüzünden kalkarsa onun yerini tutacak olan kuvvet her halde komünizm olmayacaktır.

1936 Mayısındaki Fransız seçiminde sosyalistler kazanmış idiyse de bu, Almanyada ki Hitler hareketlerinin karşılığı ve cevabı idi. Çünkü son zamanlarda Fransız milleti bozulmuş, isterik bir karakter almıştı ki bunun da sonu bozgun ve çöküş oldu.

29 İlkkânun 1941, Maltepe Atsız

EN SİNSİ TEHLİKE

1943 Haziranın da "En Büyük Tehlike" adı ile çıkan ve tifüsten korunma çarelerinden bahsediyor sanılarak halk tarafından kapışılan bir broşürde Türkçülük ve ırkçılık ülküsüne saldırılmış, Türkçülük yabancı malı bir düşünce diye gösterilmiş, Türkçülerle ırkçıların da yabancı devletlerin ajanları olduğu zımnen anlatılmak istenmiştir. Bu broşürü yazan (daha doğrusu üstüne imzasını koyan) yoldaşın adı Erkman olduğu için kendisini ilk önce Alman Yahudisi sanmıştım. Çünkü bütün düşünceleri ve bizi lekelemek isterken kullandığı tabiye Yahudice idi. Fakat Darüşşafakadan mezun olduğunu işittikten sonra bunun bir Müslüman öksüz olduğunu herkesle birlikte ben de öğrendim. Bu, millî şeref ve haysiyet öksüzü tarafından ihtiyatlı bir dil ve güya Türkiye hükümetinin fikirlerini benimser bir eda ile yazılan broşürün içinde, şahsî ihtirasları uğrunda Türkiyeyi savaşa sürüklemek isteyen ve Türkçülükle ırkçılığı Almanlardan alarak bir vasıta gibi kullananlar arasında benim de adım geçiyor. Broşürde benim için "ırkçı Türkçülerin en küstah ve en cüretlilerinden biri olan Atsız" deniliyor. Benim için böyle denmesi hayatımın en büyük şereflerinden biridir. Çünkü Türklük

düşmanlarının bana küstah demeleri ülküme sadık oluşumun, yolumda şaşmadan yürüyüşümün güzel bir tanığıdır. Bundan başka ırkçı ve Türkçü olmak da benim için ebediyen Övünülebilecek sebeplerden biridir. Önüne durulmaz bir sel olan tarihî mukadderatın bizi götürdüğü noktayı ilk görenlerden biri isem bu benim için suç değil, övünçtür.

Bu başlangıçtan sonra bir an için ülkümüzün duygularından sıyrılarak düşünelim: Türkçülük, acaba söylendiği gibi dışarıdan mı gelmiştir? Türkçüler Alman ajanı mıdır? Türkçüler faşist devletlerin Türkiye üzerinde hâkimiyetine taraftar mıdırlar? Türk ırkçılığı Alman ırkçılığının kopyası mıdır?

1 Türkçülüğün yabancı malı ve İkinci Vilhelm Almanyası tarafından Türkiye'ye sokulmuş bir fikir olduğu hakkındaki iddia baştanbaşa yanlıştır. Bunu ileri sürenler zekâdan mahrum değillerse, bozguncu fikirleri var demektir. "Türklerin başka uruklardan üstünlüğü" düşüncesi demek olan Türkçülük pek eski çağlardan beri Türkler arasında yaşayan bir ülküdür. Eserini 1077'de tamamlayan Kaşgarlı Mahmut da bu fikrin, bütün samimiyetiyle, yaşadığı görülüyor. "Tanrının, Türkleri has ordusu saydığı ve tedip etmek istediği milletlerin üzerine Türkleri gönderdiği" fikrini, Kaşgarlı Mahmud, kitabında zikreder. Millet fikrini tanımayan Müslümanlığın en koyu çağında, hilâfet merkezi olan Bağdat'ta bu sözlerin yazılması Türklerde bir üstünlük duygusu olduğunu göstermez mi? Abbasî ordusundaki Türkler, Türkçeden başka dil bilmemekle övünürlerdi. Çünkü insan dili olarak yalnız Türkçeyi tanıyorlardı. Mevlânâ gibi Acem kültürüyle yoğrulmuş ve acemce büyük eserler meydana getirmiş olan bir mutasavvıf bile acemce bir şiirinde "Türk gibi çevik ol, Acem gibi mıymıntılık etme" diyecek kadar Türkleri üstün görüyordu. 15inci asırda yaşayan Türkistanlı Alişîr Nevâî'nin Türkçeyi Acemceden üstün tutması ve bunu ispat için eser yazması, aynı asırda Aydınlı Visali'nin dilimizden yabancı kelimeleri atarak saf Türkçe ile şiirler yazmağa kalkması ve bu hareketin 16'ncı asırda Nazmı ve Mahremi adında iki şair daha yetiştirmesi hep aynı Türkçülük ve üstünlük duygusunun eski görünüşlerinden ibarettir. Tanzimattan sonra ise Türkçülük duygusu asri bir şekil almıştır. Sebebi: Osmanlı hâkimiyetinde yaşayan Hıristiyan ve Müslüman unsurların yavaş yavaş devletten ayrılmağa çalışması idi. Türk'e ancak Türkten fayda geleceğini münevverler kavrıyorlardı. İlk çağdaş Türkçü olan Ali Suavî (1839–1877) zamanında İkinci Vilhelm henüz tahta geçmemişti. Ali Suavî 1877'de öldü. İkinci Vilhelm ise 1888'de tahta çıktı. Halbuki Suavî siyasî, içtimaî, tarihî fikirleriyle Türkçü ve Turancı idi. Kısa hayatında Fransa ve İngiltere de bulunmuş, Almanya'ya gitmemişti. Zaten o devirde bütün temasımız hemen hemen yalnız Fransız kültürü ile idi. Türkçülüğün mutlaka yabancı bir memleketten geldiğini kabul etmek gerekse İngiltere ve Fransa tarafından icad olunarak Türkiye'ye sokulduğunu iddia etmek daha akıllıca olur. Çünkü ilk çağdaş Türkçü olan Ali Suavî bu iki ülkede bulunmuş, onların kültürüyle beslenmişti.

Türkçülüğün Almanlar tarafından çıkarıldığını iddia edenler bu fikrin yalnız İttihat ve Terakki fırkası tarafından yürütüldüğünü sanmaktan doğan bir yanlışa saplanıyorlar. Hâlbuki Tanzimat'tan sonraki çağdaş Türkçülüğün tarihine bakanlar bu düşüncenin pek yanlış olduğunu derhal anlarlar. Çağdaş Türkçülüğün 4 büyük şahsiyeti vardır: Ali Suavî, Süleyman Paşa, Ziya Gök Alp, Rıza Nur.

Ali Suavî hem fikrî, hem siyasî Türkçülük yapmış, Türkçülük kaygısıyla, yani Ayastofanos barışı gibi kötü bir barışın kabul edilmemesi için ihtilâl çıkararak Çırağan sarayını basmış, fakat başaramayarak bu uğurda şehit düşmüş bir kahramandır. Almanlarla hiçbir fikrî ilgisi yoktur.

Süleyman Paşa ilmî Türkçülük yapmıştır, ilmî (tarihî) Türkçülük yaparken tanınmış Türkiyatçı Fransız De Guignes'nin tesirinde kalmıştı. Onun da Almanlarla hiçbir fikrî ilgisi olmamıştır.

Ziya Gökalp ise bütün fikrî gıdasını Fransız Durkheim'den almıştır. Asıl başarısı Türkçülük ülküsünü bir sistem haline getirmiş olmasıdır. Bu üç ilk Türkçüde ırkçılık fikirleri yoktur. Hattâ Ziya Gökalp ırkçılığa muarızdır (fakat düşman değil).

Rıza Nur ise mutedil bir ırkçıdır. Fransızcayı iyi bilen Rıza Nur Batı kültürüne bu dil vasıtasıyla girmiş yıllarca Fransa'da kalmış, Almanya ve İngiltere'ye ancak kısa yolculuklar yapıp müze ve kütüphaneleri gezmiştir. Rıza Nur hem siyasî, hem fikrî, hem de amelî Türkçülük yapmıştır. Yâni maarif ve sıhhiye vekillikleri sırasında Türk olmayan unsurları çıkarmış, bütün memurlarını öz Türklerden seçmeğe çalışmıştı.

Görülüyor ki çağdaş Türkçülüğün dört büyük şahsiyetinden hiçbiri Alman kültüründen gıdalanmış kimseler değildir. Hiçbir millete aşırı sem patileri yoktur. Hepsinde de Türk milletinin üstünlüğü ve büyüklüğü düşüncesi hâkimdir. Vicdanlı ve namuslu insanlar kabul ederler ki bu dört büyük ölü sağ olup da memleketin başında bulunsalardı her halde faşist devletlere: "Buyrun! Bu ülke sizin olsun. Dilediğinizi yapın" demezlerdi.

2 Türkçüler ırkçı ve savaşçı oldukları için "Almancı" veya faşist yahut nasyonal sosyalist olmakla itham olunuyorlar. Bu düşünce de yanlıştır. Alman devleti ırkçı olmakla bütün ırkçıların Almancı olması gerekmez. Bugün revaçta olan bütün siyasî ve içtimaî fikirler yabancı malıdır. Demokrasi, faşizm ve sosyalizm (keza onun aşırı şekli olan komünizm) fikirlerinden hiçbirisi Türklerden doğmamıştır. Acaba, bir Türk demokrasiyi kabul ettiği zaman niçin İngilizci sayılmıyor da faşizme taraftar olunca Almancı olduğuna hükmolunuyor? Yabancı fikirleri benimsemek o fikrin çıktığı milleti de benimsemekse Türkiye'de aşağı yukarı Türk yok demektir.

Hâlbuki hakikat hiç de bu merkezde değildir. Demokrasi ve faşizm taraftarları "millet'i kabul ettikleri için hiçbir yabancı devlete Türkiye'nin kapılarını açmak istemezler. Fakat solcular (yani komünistler) millet denilen varlığı "yapmacık" saydıkları ve kabul etmedikleri için, bütün dünyanın bir "birleşik şûralar cumhuriyeti" biçiminde idare olunmasını istedikler için, onlar Türkiye'nin kapılarını yabancı bir devlete açabilirler. Açabilirler değil, bunun için çalışmaktadırlar...

3 Irkçı Türkçülerin hangi millete taraftar oldukları meselesine gelince: Türkiye vicdan ve düşünce hürriyetini kabul etmiş olduğundan bugün Türkiye de her vatandaş şu veya bu millete taraftar olabilir. Taraftarlık demek, kendi milleti aleyhine olmadığı zamanlarda, o milletin başarısını istemek demektir. Yurttaşlar hükümetin siyasetini bozacak şekilde propaganda yapmadıkça veya daha ileri giderek fiiliyata geçmedikçe düşüncelerinde hürdürler.

Irkçı Türkçüler Türk tarihinin verdiği hükümlere baş eğerek dostu ve düşmanı ayırmışlardır. Biz ırkımıza düşmanlık edenle etmeyeni, topraklarımızda gözü olanla olmayanı biliyoruz. Bizim dostluğumuz ve düşmanlığımız bu esaslara göredir. Bize düşman olana düşman olduğumuz için kimse bizi ayıplayamaz. Irkçı Türkçülük siyasî bir fırka olmadığı için ırkçı Türkçülerin gündelik siyasetle ilişiği yoktur. Bizim ülkümüz, davalarımız asırlıktır, millîdir.

Irkçı Türkçülere Alman ajanı demeğe gelince bu, namussuzca bir iftiradan başka şey değildir. Irkçı demek kendi ırkının üstünlüğüne inanmış adam demektir. Böyle bir adam nasıl olur da başka ırka ajanlık edebilir? Bunu bir an düşünmek bile budalalıktır.

4 Bizim ırkçılığımızı da Alman yardakçısı olduğumuza tanık diye gösteriyorlar. Yoldaşlar şunu iyi bilsinler ki Almanya cihan haritasından silinip Almanlığın kökü kazınsa bile biz yine ırkçı kalacağız. Alman ırkçılığı yalnız Yahudilere karşıdır. Anası veya babası Çek, Lehli gibi Alman düşmanı milletlerden olan fertleri Almanlar yabancı saymıyorlar. Bizim ırkçılığımız ise bütün milletlere karşıdır. Bu ırkçılık Türklüğün ihtiyaçlarından doğmuş, olaylarla gelişmiş bir ırkçılıktır. Uzun, acı denemelerden sonra anladık ki pasaport vatandaşlarından fayda yoktur. Atalarının kanıyla, diliyle, geleneğiyle bu toprağa bağlı olmayan insanlar en ufak menfaati görünce ihanetten çekinmiyorlar. Biz bunun için ırkçıyız. Balkan savaşında Arnavutlar, cihan savaşında Araplar ihanet ettiği için ırkçıyız. Selâniği Yunanlılara tüfek atmadan teslim eden Tahsin Paşa ve Sevr paçavrasını

imzalamaktan sevinç duyan Rıza Tevfik Arnavut olduğu için, Harp Okulu öğrencilerini zehirlemek isteyen Nazım Hikmetof Yoldaş Polonyalı olduğu için ırkçıyız. Irkçı olduğumuz için bizi Alman yardakçılığı ile itham eden yoldaşlar Türkiye hükümetinin de ırkçı olduğunu unutmuş gözüküyorlar. Birçok okullara alınacak öğrencilerin Türk soyundan olmasının şart koşulmuş olduğuna acaba ne buyururlar? Örnek mi istiyorlar? İşte, Tasviri Efkâr gazetesinin talebeye kolaylık olsun diye neşrettiği listelerde bazı okulların girme şartlarından birkaç örnek:

Maden Tetkik ve Arama Enstitüsü: Okula kabul şartlarından birincisi: *"Türkiye Cumhuriyeti tebaasının ve Türk ırkından olmak"* (13 Temmuz 1943 tarihli Tasviri Efkâr).

Hava Gedikli Erbaş Okulu: Okula kabul şartlarının birincisi: *"Anası ve babası Türk soyundan olmak"* (14 Temmuz 1943 tarihli Tasviri Efkâr).

Deniz Gedikli Erbaş Okulu: Okula kabul şartlarının birincisi: *"Aslen ve neslen Türk olmak"* (16 Temmuz 1943 tarihli Tasviri Efkâr).

Askerî Orta Okul: Okula kabul şartlarının birincisi: *"Anası babası Türk soyundan olmak"* (20 Temmuz 1943 tarihli Tasviri Efkâr).

Askerî Liseler: Okula kabul şartlarının birincisi: *"Türk soyundan gelmek" {22* Temmuz 1943 tarihli Tasviri Efkâr).

6 Harp Okulları: Okula kabul şartlarının birincisi: *"Türk ırkından olmak"* (24 Temmuz 1943 tarihli Tasviri Efkâr).

Görülüyor ki ırkçı olmakla muhakkak faşist olmak gerekmiyormuş. Çünkü faşist olmayan Türk hükümeti de ırkçılık yapmaktadır. Irkçı Türkçülerin istediği, bu ırkçılığı daha ileri götürerek bütün okulların Türk soyundan gelme talebe almalarını, hattâ Türk fikir ve ahlâk hayatında rol oynayan bütün insanların Türk ırkından olmasını; bütün doktor, mühendis, mimar ve öğretmenlerin de kan bakımından Türk olmalarını temin etmektir. Ta ki bir Yahudi Sabiha Zekeriya çıkıp da "ben bu vatana babamın babasının babasının kanıyla bağlı değilim" diyemesin.

5 Şimdi benim hakkımda söylenenlere geliyorum: Bana faşist diyorlar. Kötü bir kastı olmayarak bunu ilk defa söyleyen Cihat Hikmet (=Cihan Baban) olmuştur. Cihat Hikmet 1933'te "Hitler ve Nasyonal Sosyalizm" adıyla yazdığı bir kitabın 5360ıncı sayfalarında "Atsız Mecmua'nın son sayısında neşredilen programdan bahsederken Hitlerin programı ile bunun arasında benzerlikler buluyor ve 57'nci sayfada benim için "Türk faşisti" tâbirini kullanıyor. Atsız Mecmua'nın son sayısında (25 Eylül 1932 tarihli 17'nci sayı) neşredilen o programı ben arkadaşlarımla birlikte hazırladığım zaman (1925) Türkiye'de Hitlerin adını bilen yoktu. Hitlerin Türkiye'de tanınması 1930'dan sonradır. Hitlerin programıyla bizimki aynı olsa bile bu, nihayet koyu ırkçı ve milliyetçi düşünen insanların aynı sonuca vardıklarını gösterir. Cihat o kitabında bana faşist diyor, fakat beni itham etmiyordu. Yanıldığı nokta bizi Hitlerden mülhem sanmasıydı.

Hâlbuki ben faşist değilim. Ben yalnız Türkçüyüm. Türk tarihinin içinde yüzüyorum. Diyebilirim ki her günüm 27 asrın içinde geçiyor. Bize kimin dost, kimin düşman olduğunu biliyorum. Onun için de hiçbir yabancı milleti sevmiyorum. Fakat bu duygu bazı milletlerin bazı meziyetlerini görmeme engel değildir. Çünkü sevgi başka şeydir, takdir başka şey... Bana faşist diyenlere şu manzumeyi takdim ediyorum. Bunun tamamı Sivas'ta çıkan 'Yıldız Dağı" dergisinin 1 Mart 1939 tarihli 9'uncu sayısının 6'ncı sayfasında basılmıştı:

ATSIZCILAR

ADSIZ ŞİİR

Bir gün olur elbette eski beğler dirilir,

Yine kılıç kuşanır tarihteki paşalar.

Yine şanlar alınıp nice canlar verilir,

Yiğit akınımızdan yine dünya şaşalar.

"Türk Tarihi" denilen kahramanlık şi'rini

Yeniden yazmak için harcayacağın kandır!

Mısraları içinde en güzel ve derini

Batıda Niğbolu, doğuda Çaldırandır.

Yine Batılıların üçüncü Kosova da

Topraklara sereriz bir değil, birkaçını...

Çekilince kılıçlar yeniden Haçova da

Paramparça ederiz Cermenliğin haçını.

Yine ufka açılır şanlı korsanlarımız,

Bir Türk gölü yaparlar Akdeniz'in içini.

Acı acı gülerek bugün susanlarımız,

Yarın rezil ederler Romalının piçini

Arkasını yazmağa lüzum görmediğim bu manzumeden başka benim "Mussolini'ye Davetiye" adlı manzume de yüzlerce, belki binlerce kişinin elindedir. İsteyenlere de takdim ederim. Buna bir göz gezdiren iz'an sahipleri benim Türklük duygusundan ve millî gururdan başka hiçbir duyguya ve prensibe bağlı olmadığımı anlarlar.

Hakkımda türlü türlü sözler söyleyen insanlara ve hakikî fikrimi soranlara şunu söylemek isterim ki ben ne faşistim, ne demokratım. Ben, yabancı kaynaklı hiçbir fikri benimsemeye tenezzül etmeyecek kadar millî şuur ve gurura malik bir Türküm. Siyasî, içtimaî mezhebim Türkçülüktür.

Atsız, 1 Ağustos 1943, Maltepe

ATSIZCILAR